

Forfatter: Paludan-Müller, Jens

Titel: BREV TIL: Rosenstand-Goiske, Marie Benedicte FRA: Paludan-Müller, Jens (1795-10-19)

Citation: Paludan-Müller, Jens: "BREV TIL: Rosenstand-Goiske, Marie Benedicte FRA: Paludan-Müller, Jens (1795-10-19)", i *Breve fra Jens Paludan-Müllers Forlovelsestid*, s. 155. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991714-000-shoot-L0019917140000069.pdf> (tilgået 11. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Jens Paludan-Müllers Forlovelsestid

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 19 Octbr. 1795.

Hør Dicte! Dersom jeg ikke havde en god Samvittighed og dersom mit Hierte ikke var fyldt med den oprigtigste Kiærlighed til dig; saa vilde jeg meget frygte dit Falke-øye, som seer indtil Hierter og Nyrer. - Der er i det næstsidste korte Brev du fik noget søgt - siger du. Jeg tilstaaer det; men jeg troede ikke, at du havde seet det. Dette- søgte kom der paa en meget naturlig Maade. - Jeg var ærgerlig over at jeg ikke kunde faae det Brev fra dig, som jeg ventede. - Denne Ærgerlighed gjorde mig uoplagt til at skrive og jeg vilde dog ikke du forgiæves skulde vente Brev. Jeg vilde tvinge denne Ærgerlighed og ikke lade dig undgiælde i mit Brev for noget du ikke var Skyld i - og saaledes kom det søgte, du fandt i Brevet. - Hertil kom endnu at jeg maatte jage for ikke at komme forsildig paa Posthuset. Jeg havde altsaa ikke Tiid til at anvende min Smule Philosophie, førend jeg sadte mig til Chatollet. - Seer du, hvor villig jeg anatomere mit Stakkels/' Hierte (/ "Siden det Ord nu er skrevet " - siger mit Hierte - "saa lad det staae for denne ene Gang, jeg kan ellers ikke fordrage det Ord". - Naa! Naa! min stolte Ven! - got Ord igien - men vær vis paa jeg er ikke den, som skal ynke han om han engang kommer i Nød) for dig? Jeg takker dig ret inderlig fordi du sagde mig ligefrem at du fandt denne Feyl ved mit Brev. - Om du oftere skulde finde det samme eller andet lignende at erindre om mine Breve, vil du ikke saa nok strax sige mig det? Hvad gode Dicte? Du gjør mig en sand Tieneste dermed og du seer jeg bekiender strax oprigtig, naar du har Ret. - Altsaa gjør du det? ikke? - Jeg maae dog endnu for at retfærdiggjøre Troels - sige dig - at jeg ved nærmere Undersøgelser aar fundet at han var uskyldig i at jeg ikke fik dit Brev saa sildig. -

Det er sandt! mens jeg husker det, maae jeg dog ogsaa sige dig, at Troels er flyttet fra 4 Gang No 11 til 6 Gang No 4 paa Regent sen- - Saa nu har jeg bekiendt og det oprigtig. - Nu kommer Turen til hende.

Siig mig engang, Mamsel! Kvad er det for Optøyer, hun har for der ude med hendes unævnte Cavalier? Hør veed hun hvad! Var jeg derude saa hængte jeg ham paa Knagen ved Lofts-Trappen til Spot og Spiktakel for alle Folk. - Hun vil ikke nævne ham! Det er klogt nok; men jeg kan godt giette. - Det er velsagtens denne Hr Jeg har længe haft ham mistænkt, men hun maae tænke, jeg skulde tage Livet af mig selv for hendes Spøgs Skyld - jo mæn - nu løber de om og bager Æbleskiver i. - Ney! & det Sted vilde jeg strax begynde at gjøre min Opvartning hos den smukke Jomfrue - Holdt! Holdt! - Pen! Besmør nu ikke mere Rum med det Snak. Jeg tiltaler min Pen; thi jeg har virkelig aldrig skrevet noget, som mere egentlig har været et Værk af min Pen og mine Fingre. - Dog siden min elskværdige Pige har vildet gjøre mig nysgierrig med hendes unævnte Cavalier, saa kan hun nu til Straf pine sig lidt med at giette hven denne Hr..... og Jomfrue skal bvære. - Det skulde være mig kiært on jeg havde hævnnet mig lidt. - Lene har ladet mig læse den lille Seddel, du skrev til henuede om raseshes Giæstebud. - Jeg holder ret af den Kammerherre Pless, fordi hans uforskammede Øyne hyldede min Dicte. - Hvor stolt bliver jeg ikke over det Biefald endogs. 156 s. 157hernies mindste Fuldkommenheder faaer!

Saa langt- havde jeg skrevet, da jeg blev kaldet ned at spise Aftens-Mad. Jeg kommer op igien og finder det Lane gandske forsvunden, hvori jeg skrev det forrige. - Jeg læser igiennem hvad jeg har skrevet og - skal jeg sige dig hvorledes jeg finder det? Skal jeg kritisere mit eget Brev for dig? Nu vel da: - Den første halve Deel er Sandhed. Jeg er derfor fornøyet dermed; men den anden halve Deel er en Spøg, som i mit nuværende Lune ikke behager mig mere. Jeg vilde skrive Brevet om; dersom det ikke stred mod den Aabenhiertighed, jeg skylder dig, at skiule for dig alt havd jeg troer, jeg ikke gjør fuldkommen vel. - Jeg finder min Spøg hverken fiin vittig eller ædel nok enten for min forstandige og ømme Dicte eller for mig. Jeg finder den flau endog plump. Jer finder at den staaer saa uendelig langt under den, dit underholdende og muntre Brev indeholder. - Jeg finder, at den maaskee kunde lade sig høre mundtlig og endda næppe det; men paa Papiret er den nu reent utaaelig. - Siig mig naar du skriver om du ikke underskriver denne Dom og siig det ret aabenhiertet, at jeg ikke skal troe, det var blot min nærværenle Stemning, som kom mig til at dømme saaledes. -

Der er visse Øyeblikke i Livet, hvori man bedre end ellers er stemt til inderlig Pølse af Glæde og Lyksalighed og i saadanne Øyeblikke leer man ikke. - Jeg føler mig nu saaledes stemt og ægrer mig endog over min, forrige Spads. - Hør hvad min fortrslige Rousseau siger: "Den sande Glæde er hverken lystig "eller spadsefuld. Iversyg over en saa sød følelse nyder man "dem med forsigtig Bevidsthed man inddrikker den; man frygte den "kunde bortdunste. - En virkelig lykkelig taler lidet og leer "lidet - han drager saa at sige Lyksaligheden sammen i sit Hierte. "Rusende Spil og larmende Glæde ere Skiul for Mismod og Livs Kied- "sommelighed; men Veemod er en Veninde af salig stille Glæde ; Rø- "relse og Taarer ledsage den sødste Nydel se og selv umaadelig "Glæde aflokke os oftere Taarer end Latter." - Naar jeg sammenligner mine Følelser med dette, saa er jeg denne Time meget lykkelig« - og ved hvem er jeg det? O min fortrolige, min ømme Veninde! Dit Billede svæver i dette Øyeblik saa levende for mig, men det vilde gjøre dette om jeg skyldte nogen andre end dig min salige stille Glæde - min Wonne! God Nat - min Dicte! Jeg gaaer i Seng fuld af dig og min Siæl vil, imedens Legemet sover, svæve paa Phantasiers Vinger lige ind i dit lille blaa Kammer. - O var jeg din Skyts-Engel og altid om dig! - Din

Jens Müller.

Jeg glemte i mit sidste Brev at svare dig paa dit Spørgsmaal: om du maae sige Ditte hvad jeg gav Frue R: Lov

Paludan-Müller, Jens, *Breve fra Jens Paludan-Müllers Forlovelsestid,*

til at sige Berthel? Mit Svar er: at min Dicte har de selv sanme Rettigheder mod sine Venner som jeg har mod mine. - Siig Ditte alt hvad du finder tienligt at sige hena. -

s. 158